

NÁVRAT OSUDOVEJ LÁSKY A POMSTY V NOVOM PREKLADĚ

EMILY BRONTĚ

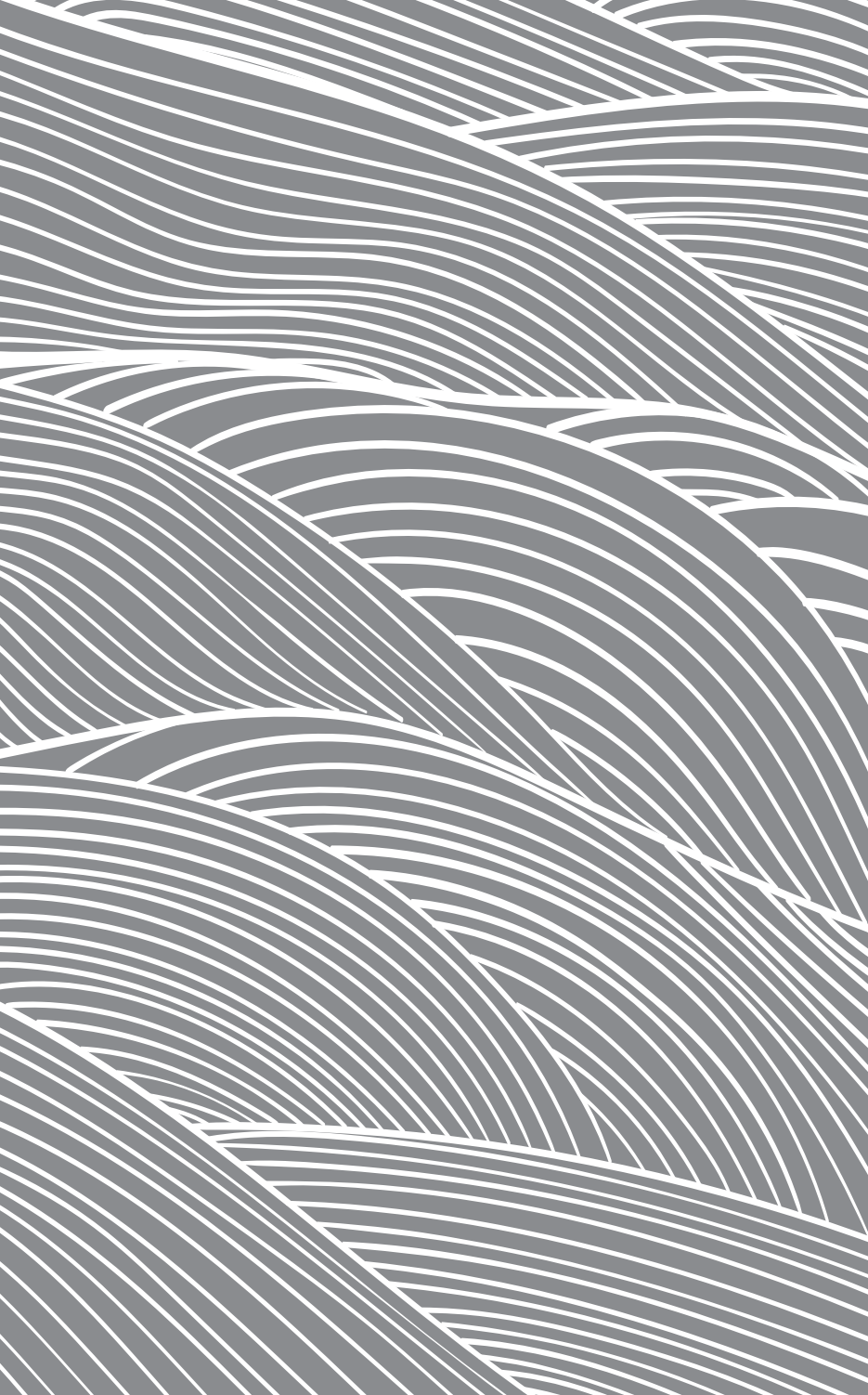
BÚRLIVÉ
VÝŠINY

IKAR

BÚRLIVÉ
VÝŠINY

EMILY BRONTĚ

|||
|||
BÚRLIVÉ
VÝŠINY
|||
|||

Preložila Barbora Vinczeová

Emily Brontë
WUTHERING HEIGHTS

Translation © 2023 by Barbora Vinczeová
Jacket design © 2023 by Barbara Baloghová
Wuthering Heights was first published in 1847
This edition reissued in Vintage in 2016
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9177-5

PRVÁ KAPITOLA

1801 – Práve som sa vrátil z návštevy od pána domu, jediného suseda v širokom okolí. Je tu naozaj krásne! Neverím, že sa mi v Anglicku podarilo nájsť miesto tak ďaleko od ruchu spoločnosti. Raj pre mizantropa – a s pánom Heathcliffom si túto pustatinu dokonale rozdelíme. Je vynikajúci spoločník! Ani nevie, ako som si ho obľúbil, keď pri mojom príchode podozrievavo prižmúril čierne oči a po oznámení môjho mena si nedôverčivo a rozhodne strčil ruky hlbšie do vreciek vesty.

„Pán Heathcliff?“ oslovil som ho.

Mlčky prikývol.

„Lockwood, váš nový nájomník, pane. Je mi ctou navštíviť vás hneď po príchode a dúfam, že som vás snahou prenajať si Drozdovo neobťažoval. Včera som zachytil, že ste...“

„Drozdovo je moje, pane,“ prerušil ma a vystrúhal grimasu. „Nedovolil by som žiadne obťažovanie – vstúpte!“

Slovo *vstúpte* precedil cez zuby a vyznelo ako *chodte do čerta*. Dokonca aj bránka, o ktorú sa opieral, vyzerala rovnako nepriateľsky ako on a možno preto som sa rozhodol vojsť. Muž odmeranejší než ja, ma zaujímal.

Keď videl, ako sa môj kôň tlačí dnu, odviazal ho a neochotne ma doviedol do dvora.

„Joseph, odveď koňa pána Lockwooda a prines nám víno.“

Iné služobníctvo tu asi nie je, pomyslel som si pri príkaze vhodnom pre dvoch ľudí. Nečudo, že zo škár v dlažbe vyrastá tráva a kríky videli záhradníka iba v podobe kráv.

Joseph bol starší; nie, starý, veľmi starý, hoci čulý a šlachovitý.

„Boh nam pomôž!“ podráždene si zamrmľal popod nos a chytil opraty. Hodil na mňa taký nepríjemný pohľad, že som si jeho povzdychnutie dovolil vysvetliť ako prosbu nebesám o pomoc pri trávení – azda nemalo nič spoločné s mojou nečakanou návštevou.

Sídlo pána Heathcliffa sa nazýva Búrlivé výšiny. Búrlivé preto, lebo počasie sa na ňom počas búrok dosýta vyzúri. Určite ich tu hore sužujú poriadne vetry. Silu severáka vidieť na zohnutých malých jedliach za domom a na ošumelých kríkoch naklonených do jednej strany, akoby sa načahovali za slnkom. Architekt, našťastie, postavil sídlo tak, aby vydržalo. Úzke okná zasadil hlboko do stien a rohy posilnil obrovskými kameňmi.

Pred vstupom som sa zastavil a obdivoval rytinu pri vchode a hlavne nad vchodovými dverami. Polorozpadnuté okrídlené levy a nahí chlapčekovia sa zoskupovali pod rokom 1500 a menom *Hareton Earnshaw*. Rád by som sa na ne opýtal a vypočul si príbeh tohto miesta, no neprívetivý majiteľ a jeho menej než vrúcne privítanie naznačovali, že mám rýchlo vstúpiť alebo nadobro odísť. Nechcel som pokúšať jeho trpezlivosť a prísť o pohľad do jeho svätyne.

Do obývacej miestnosti sme vyšli po jedinom schodíku. Neviedla do nej chodba ani hala. Volajú ju dom, pretože kuchyňa a jedáleň fungujú spoločne. V Búrlivých výšinách však kuchyňa kamsi zmizla, možno do inej miestnosti. Odniekiaľ doliehali hlasy, cinkanie riadu, no nad ohniskom sa neukázali známky praženia, varenia ani pečenia a na stenách sa neligotali medené panvice a plechové cedidlá. Na konci miestnosti zaliatej svetlom a teplom však stál obrov-

ský dubový kredenc a kopil sa na ňom riad – strieborné krígle a krčahy – až po strop. Vďaka chýbajúcim dvierkam bolo vidieť všetko – vnútro zakrýval jediný drevený trám s ovsenými plackami, hovädzinou, baraninou a šunkou. Na komíne viseli rôzne staré pušky, pár jazdeckých pištoľí a rímsu zdobili tri nádoby kriklavých farieb. Podlaha bola z hladkého bieleho kameňa. Jednoduché masívne stoličky s vysokými operadlami natreli nazeleno a v prítmí sa skrývali asi dve čierne. Vo výklenku pod kredencom odpočívala veľká hnedá poľovnícka suka s vrhom kňučiacich šteniat. V ďalších zákutiach sa skrývali iné psy.

Sídlo spolu so zariadením nebolo ničím zvláštne – koniec koncov patrilo farmárovi zo severu s kamennou tvárou a so statnou postavou, ktorá v pumpkách a gamašiach vynikala. Mužov ako on nájdete v týchto horách hlavne po obede kdekoľvek v okruhu piatich-šiestich míľ odtiaľto. Leňošia v kresle a na okrúhlym stole ich čaká spenené pivo. Pán Heathcliff je však protikladom svojho sídla. Má tmavú pleť, no oblieka sa a správa sa ako džentlmen alebo ako vidiecky veľkostatkár. Možno síce vyzerá neporiadne, no len preto, lebo je nedbanlivý. Kráča však vzpriamene a je priťažlivý, trochu mrzutý a možno nafúkaný. Zdá sa mi, že v skutočnosti taký nie je, a inštinkt mi vraví, že jeho odmeranosť pramení z nechuti dať najavo city vrátane náznaku priateľstva. Tajne vie milovať i nenávidieť, a keď ho niekto ľúbi či nenávidí, pokladá to za nehanebnosť – nie, prehánam, pripisujem mu svoje vlastnosti. Pán Heathcliff má možno úplne iné dôvody na nevraživosť voči cudziemu ako ja. Nachádzam sa vo zvláštnej situácii – milovaná mamička mi hovorievala, že nikdy nezískam domov, a minulé leto sa jej slová potvrdili – žiadny si nezaslúžim.

Užíval som si príjemné počasie pri mori, kde som stretol krásnu bytosť, bohyňu, hoci ona si ma ani nevšimla. Nikdy som jej nevyznal lásku, no ak by pohľad mohol hovoriť, aj hlupák by videl, že som sa zamiloval. Konečne si ma všimla a venovala mi najmilší pohľad. A čo som urobil? Zahanbene priznávam, stiahol som sa do svojej ulity ako slimák, správal som sa chladnejšie a povýšeneckejšie, až kým tá úbohá duša nezapochybovala o vlastnom zdravom rozume. Dospela k záveru, že sa mýlila, a presvedčila matku na odchod.

Nechtiac a nezaslúžene – to viem iba ja – som teda získal nálepku bezcitného muža.

Sadol som si na druhú stranu ohniska proti pánovi domu. Ticho som vyplnil snahou pohladkať suku, ktorá odišla od šteniat a zakrádala sa mi k nohám s vycerenými zubami.

Pri pohladení výhražne zavrčala.

„Nechajte toho psa,“ zavrčal spolu s ňou pán Heathcliff a odkopol ju. „Nie je zvyknutá na hladkanie, nie je tu na maznanie.“

Rázne prešiel k bočným dverám.

„Joseph!“ zvolal.

Joseph niečo z pivnice zamrmlal, no nevyzeral, že plánuje vyjsť. Jeho pán teda zišiel dolu a nechal ma samého s hroziou sukou a párom chlpatých ovčiarskych psov, ktoré sledovali každý môj pohyb.

Netúžil som zazrieť ich tesáky, preto som sedel nehybne. Nemyslel som si však, že pochopia nebadané urážky, a tak som na tri psy strúhal grimasy. Niečo však suku vyprovokovalo, rozzúrila sa a vyskočila mi na kolená. Zhodil som ju a potiahol medzi nás stôl. Prebudil som však k životu celú svorku. Asi šesť štvornohých beští rôznej veľkosti a veku vyliezlo von. Pustili sa mi hlavne do nôh a kabáta – väčšinu

útokov som ako-tak odrazil kutáčom, no musel som volať o pomoc, inak by nenastal pokoj.

Pán Heathcliff so sluhom vyliezli z pivnice a tváрили sa namrzene. Nemyslím si, že sa ponáhľali, hoci pri ohnisku do strhla bitka a ozýval štekot.

Našťastie, slúžka z kuchyne bola rýchlejšia – mocná žena s podkasanou sukňou, vyhrnutými rukávami a červenými lícami vbehla medzi nás. Vynadala psom, pohrozila im panvicou a ony zázračne zmizli. Keď sa objavil jej pán, boli sme sami – ja a zadychčaná slúžka.

„Dočerta, čo sa deje?“ opýtal sa a prezeral si ma pohľadom, ktorý mi po potýčke nepadol dobre.

„Čo, dočerta, vskutku,“ zamrmľal som. „Diablom posadnuté stádo sviň by sa správalo lepšie než vaše zvery, pane. Mohli ste ma rovno nechať v levovej jame!“

„Prekážajú im len ľudia, ktorí chytajú, čo nemajú,“ poznamenal, položil pred mňa fľašu a posunul stôl na miesto. „Psy majú strážiť. Víno?“

„Nie, ďakujem.“

„Azda vás nepohrýzli?“

„Keby ma pohrýzli, nezabudli by na to!“

Heathcliff sa uškrnul.

„Ale no tak,“ utešoval ma, „nerozčuľujte sa, pán Lockwood. Vypite si trochu. Máme tak málo hostí, že ja ani moje psy ich už nevieme slušne privítať. Na vaše zdravie, pane.“

Sklonil som hlavu a pripil si s ním. Uznal som, že pre nevychované psy by som sa zbytočne namrzol. Okrem toho, nechcel som sa stať terčom ďalšieho posmechu.

Pán domu pravdepodobne dospel k záveru, že neradno uraziť dobrého nájomníka. Uvoľnil sa, slová vyslovoval le-

dabolo, a načal tému, ktorá ma zrejme mala zaujať – výhody a nevýhody môjho prenajatého sídla.

Pri rozhovore som zistil, že je mimoriadne inteligentný. Pred odchodom som sľúbil, že prídem aj zajtra.

Zdalo sa, že on si to nechce zopakovať. I tak prídem. Udivuje ma, aký som v porovnaní s ním spoločenský.

DRUHÁ KAPITOLA

Včerajšie poobedie bolo hmlisté a studené. Najprv som ho chcel stráviť pri kozube v pracovni, pretože som nemal chuť brodiť sa blatom a vresoviskami do Búrlivých výšin.

Po obede (obedujem medzi dvanástou a jednou, pretože gazdiná – tarcha na dome v podobe staršej panej – nechcela alebo nedokázala pochopiť, že by som rád jedával o piatej) som vyšiel po schodoch do pracovne. Pred kozubom kľačala slúžka obklopená metlami a uhliakmi. V kúdole prachu a popola zadúšala oheň. Okamžite som zmenil smer. Vzal som si klobúk a po štvormíľovej prechádzke som dorazil k Heathcliffovej záhradnej bráne presne vo chvíli, keď na mne pristáli prvé snehové vločky.

Zem na nevľúdnom kopci zamrzla a z ľadového vzduchu som sa triasol. Nevedel som odmotáť reťaz, a tak som preskočil plot, prebehol po cestičke lemovanej egrešmi rovno k dverám a klopal, kým ma nerozboleli hánky a psy sa nerozštekali. Zbytočne.

Nepodarení majitelia! zahromžil som v duchu, za svoju pohostinnosť si zaslúžite vydediť z ľudskej rasy! Ja by som cez deň nezamykal, ale to je jedno – dostanem sa dnu!

Odhodlane som potriasol závorou. Z okrúhleho okna stodoly vystrčil hlavu Joseph s kyslým výrazom.

„Čo chcete?“ zvolal. „Pan pri ovciach! Ak chcete, za domom ho najdete.“

„A znútra mi nikto neotvorí?“ zakričal som.

„Nikto – tam iba panička. Neotvori, trieskajte, koľko chcete.“

„Prečo? Nemôžete jej povedať, kto som, Joseph?“

„Ne, ne! Ja nič s tým,“ zamrmlal a zmizol.

Už husto snežilo. Pomykal som kľučkou, no na dvore za mnou sa objavil mladík bez kabáta a s vidlami cez plece. Kývol mi, aby som ho nasledoval. Prešli sme cez pracovňu, dláždený dvor s kôlnou, so studňou a s holubníkom a dorazili do veľkej, teplej a útulnej miestnosti, kde ma prijali prvýkrát.

Veľké ohnisko ju veselo osvetľovalo. Horelo v ňom uhlie, rašelina a drevo. Na stole ležala bohatá večera a neďaleko som s potešením zbadal paničku, hoci som netušil, že nejaká existuje.

Uklonil som sa a čakal, že ma usadí. Ona sa však oprela v kresle a bez slova či pohybu ma pozorovala.

„Hrozné počasie!“ poznamenal som. „Odpustite mi búchanie na dvere, pani Heathcliffová, no sluhovia ma nepočuli a musel som sa snažiť.“

Nevydala ani hláska. Zízal som na ňu a ona na mňa. Chladne a bezcitne ma sledovala. Cítil som sa nepríjemne a trápne.

„Sadnite si,“ povedal mladík stroho. „Hneď príde.“

Poslúchol som ho, odkašlal si a zavolať hrozivú Juno. Tá pri druhom stretnutí pokývala chvostom na znak uznania mojej prítomnosti.

„Krásne zviera!“ skúsil som to znova. „Chcete si tie šteňatka nechať, madam?“

„Nie sú moje,“ odvetila prívetivá hostiteľka ešte strohejšie než Heathcliff.

„Ach, miláčikov máte tam!“ Mal som na mysli zvláštny vankúš, na ktorom leňošili zrejme mačky.

„To by boli zvláštni miláčikovia,“ odvetila pohľadavo.

Nanešťastie som si uvedomil, že kopa mačiek je v skutočnosti hĺba mŕtvych zajacov. Ešte raz som si odkašľal, priblížil sa k ohnisku a utrúsil čosi o zlom počasí.

„Nemali ste sem chodiť,“ skonštatovala, vstala a načiahla sa za dvomi maľovanými nádobami na komíne.

Dosiaľ som ju poriadne nevidel, pretože sedela v prítmí. Teraz som jej videl postavu i tvár. Bola štíhla, veľmi mladá, takmer iba dievča, mala obdivuhodnú postavu a najkrajšiu tvár, akú som kedy videl – jemné črty, svetlú pleť, plavé alebo zlatisté kučery na nežnej šiji. Ak by mala v očiach prívětivý pohľad, boli by neodolateľné. Našťastie pre moje slabé srdce, videl som v nich len pohrdanie a akési zúfalstvo. Ani jedno sa k nej nehodilo.

Nedočiahla na nádoby a chcel som jej pomôcť, no otočila sa ku mne ako žgrolš v snahe zabrániť cudzím rukám počítať jeho peniaze.

„Nepotrebujem pomoc!“ vyštekla. „Zvládnem to sama.“

„Ospravedlňujem sa,“ zháčil som sa rýchlo.

„Pozval vás na čaj?“ opýtala sa a na uhladené čierne šaty si uviazala zásteru. Stála pri čajníku s lyžičkou čajových lístkov.

„Rád si dám,“ odvetil som.

„Pozval vás?“ zopakovala.

„Nie,“ pousmial som sa. „Stačí mi vaše pozvanie.“

Šmarila čaj naspäť aj s lyžičkou a vrátila sa do kresla. Mračila sa a odúvala spodnú peru ako dieťa pred záchvatom plaču.

Mladík si zatiaľ ledabolo natiahol otrhaný kabát, vystrel sa pred kozubom a prezrel si ma kútikom oka, akoby sme boli nepriatelia na život a smrť. Nevedel som, či je sluha ale-

bo nie. Obliekal sa otrhane a správal sa neslušne, no chýbala mu nadradenosť Heathcliffovcov. Husté tmavohnedé kučery mal strapaté, bradu neoholenú a ruky špinavé ako robotník. I tak sa však niesol slobodne, takmer naduto, a nevyzeral, že slúži panej domu.

Keďže som nemal dôkaz o jeho postavení, rozhodol som sa ignorovať jeho správanie. Čoskoro ma z nepríjemnej situácie do istej miery zachránil Heathcliffov príchod.

„Vidíte, pane, sľúbil som, že prídem, a som tu!“ zvolal som radostne. „Obávam sa, že pre počasie sa tu polhodinu zdržím, ak vám to neprekáža.“

„Polhodinu?“ zopakoval a oprašoval si vložky zo šiat. „Premýšlam, prečo ste sa vydali na cestu uprostred metelice. Vedeli ste, že v močarinách sa ľahko stratíte? Aj ľudia, ktorí poznajú cestu, v podobný večer ľahko zabľúdia. Počasie sa tak rýchlo nezmení.“

„Nieкто zo služobníctva by ma mohol zaviesť domov a zostal by v Drozdove do rána, čo myslíte?“

„Nie, nemohol.“

„Nie? Tak sa musím spoľahnúť na seba.“

„Mhm.“

„Uvaríš čaj?“ opýtal sa mladík v otrhanom kabáte a nevraživý pohľad pre zmenu vrhol na paniu domu.

„Aj jemu?“ obrátila sa na Heathcliffa.

„Pohni si s tým,“ prikázal kruto, až som sa strhol. Podľa jeho tónu som usúdil, že má nepríjemnú povahu. Prešla ma chuť nazývať ho skvelým spoločníkom.

Keď pani domu pripravila čaj, vyzval ma:

„Prisuňte sa bližšie, pane.“ Všetci vrátane prostého mladíka sme si prisunuli stoličky k stolu. Pri jedle vládlo ticho.

Pomyslel som si, že ak som ho zapríčinil ja, musím ho i prelomiť. Určite takto mrzuto a málopravne nesedávali každý deň, a hoci mali zlú náladu, nemohli sa mračiť dennodenne.

„Je zvláštne,“ ozval som sa medzi dvomi šálkami čaju, „je zvláštne, že zvyk formuje naše chute a myšlienky. Mnohí si nevedia predstaviť šťastný život na mieste tak ďaleko od civilizácie, na akom žijete vy, pán Heathcliff. Trúfam si však povedať, že s vašou rodinou a prívetivou paňou, ktorá sa stará o vás a teplo vášho domova...“

„Prívetivou paňou!“ prerušil ma s takmer diabolským úšklabkom. „Kdeže je... moja prívetivá pani?“

„Myslel som vašu manželku, pani Heathcliffovú.“

„Áno, ach! Jej duch sa zmenil na starostlivého anjela a stráži bohatstvo Búrlivých výšin, i keď jej telo je preč. Tak ste to mysleli?“

Uvedomil som si svoj omyl a pokúsil sa o nápravu. Mal som sa dovtípiť, že medzi ním a mladou ženou je priveľký vekový rozdiel na to, aby boli manželia. On mal okolo štyridsať, čo je vek, keď si muži zriedka nahovárajú, že manželstvo sa uzatvára z lásky. Nechávajú si to na starobu. Dievčina nevyzerala ani na sedemnášť.

Potom ma osvietilo – možno sa vydala za šaša po mojom boku, ktorý pil čaj z misky a jedol chlieb špinavými rukami. Heathcliff junior, ako inak. Ako keby ju pochovali zažíva – nevedela, že existujú aj lepší muži, a spustila sa s týmto neotesancom. Škoda, musím si dávať pozor na jazyk, aby neolutovala svoju voľbu.

Posledná myšlienka znie márnomyseľne, ale nebola taká. Muž vedľa mňa ma takmer odpudzoval. Zo skúsenosti som vedel, že som relatívne príťažlivý.

„Pani Heathcliffová je moja nevesta,“ potvrdil Heathcliff moje dohady. Obrátil sa k nej a vrhol na ňu zvláštny pohľad plný nenávisť. Inak sa vysvetliť nedal – jedine, že by jeho mimika neodrážala jeho pocity.

„Ach, prirodzene, už rozumiem. Tak to vy ste šťastný manžel tejto rozprávkovej bytosti,“ poznamenal som a obrátil sa k susedovi.

Ešte horšie – mladík očervenel a zaťal päste, akoby mi chcel vraziť. Vzápätí sa však pozbieral. Vyzúrnil sa nadávkou na moju adresu, no ja som sa tváril, že si ho nevšímam.

„Nesprávne dohady, pane,“ poznamenal hostiteľ. „Nemáme to šťastie byť manželmi tejto víly. Je vdova. Vravrel som, že je moja nevesta, takže sa vydala za môjho syna.“

„A tento mladík...“

„Rozhodne nie je môj syn!“

Heathcliff sa opäť usmial, akoby bolo pomyselné otcovstvo na smiech.

„Volám sa Hareton Earnshaw,“ zavrčal mladík. „Vyžadujem si úctu!“

„Nechcel som vás uraziť,“ odvetil som. V duchu som sa pobavil na dôstojnosti, s akou sa predstavil.

Dlho na mňa zazeral. Neopätoval som mu pohľad, aby ma nepokúšalo vylepiť mu alebo nahlas ho vysmiať. Cítil som, že do kruhu tejto rodiny nepatrím. Pochmúrna atmosféra prehlušila útulnosť izby a ja som sa rozhodol, že tretíkrát sem tak ľahko nezavítam.

Večera sa skončila a nikto sa neobťažoval ani len so slovom zdvorilostného rozhovoru. Prešiel som teda k oknu a sledoval počasie.

Nevidel som nič pozitívne – priskoro sa stmievalo, hory a obloha vo víre vetra a snehovej búrky splynuli v jedno.

„Bez sprievodcu sa domov asi nedostanem,“ vyhrkol som.
„Cesty sú zaiste zasnežené, a nevidieť ani na krok.“

„Hareton, nažeň ovce do stodoly. V ohrade by v noci zapadli snehom. Vchod zataras,“ prikázal Heathcliff.

„Ako pôjdem domov?“ pokračoval som nervózne.

Nikto mi neodpovedal. Poobzeral som sa, no videl som len Josepha s ovsenou kašou pre psy a pani Heathcliffovú pri ohnisku – zabávala sa pálením zápaliiek, ktoré spadli z rímsy, keď vrátila čajník na miesto.

Joseph nakrmil psy a kriticky si prezrel izbu.

„Neni hanby vo vas, postavati, keď je robota?“ zakrákal.
„Zbytočne vam dohovarati, sposoby nezmenite! Čert vas ber jak matku!“

Chvíľu som si myslel, že tento výlev patril mne, a nahnevane som vykročil k starému, že ho vyhodím.

Pani Heathcliffová ma však zaskočila odpoveďou.

„Ty nehorázny starý pokrytec!“ zvolala. „Nebojíš sa čerta, keď ho tak veselo spomínaš? Nedráždi ma, inak ho požiadam o službičku, nech ťa unesie! Pozri, Joseph,“ pokračovala a vzala z police hrubú, tmavú knihu. „Ukážem ti, ako som pokročila so štúdiom čiernej mágie! Čoskoro uvidíš! Tá rysavá krava nezdochla len tak a tvoja reuma nie je Božia skúška!“

„Och, bosorka, bosorka!“ dychčal starec. „Boh nas ochraňuj!“

„Ty zatratenec! Ty vyvrhel! Zmizni, lebo ti ublížim! Všetkých vás vyrobím z vosku a hliny a prvý, kto ma nahnevá, prisahám – nepoviem, čo mu urobím, ale uvidíte! Vidím ťa – zmizni!“

Malej čarodejnici sa posmešne leskli krásne oči. Joseph sa triasol od strachu, ponáhlal sa preč a popod nos si mrmľal: „Bosorka!“

Myslel som si, že tento výjav sa zakladá na akejsi zábave, a keď sme sa ocitli sami, vyzvedal som:

„Pani Heathcliffová,“ oslovil som ju úprimne, „nehnevajte sa, no predpokladám, že k vašej krásnej tvári patrí dobré srdce. Povedzte mi, ako nájsť cestu domov – teraz by som tam trafil rovnako ako vy do Londýna!“

„Vráťte sa, odkiaľ ste prišli,“ odvetila a oprela sa v kresle so sviečkou a s hrubou knihou na kolenách. „Inú radu vám neviem dať.“

„A keď nájdete moje stuhnuté telo v močiari alebo v záveji, nebude vás trápiť svedomie, že ste ma poslali domov v tomto nečase?“

„A to už prečo? Nemôžem ísť s vami. Nepúšťajú ma ani na koniec záhrady.“

„Vy! Ani by mi nenapadlo žiadať vás o takú cestu kvôli mne a v noci ako táto!“ zvolal som. „Chcem, aby ste mi povedali, kadiaľ ísť, nie ukázali, alebo aby ste presvedčili pána Heathcliffa, nech mi dá sprievodcu.“

„Koho? Je tu len on, Earnshaw, Zillah, Joseph a ja. Kto má ísť s vami?“

„Nepracujú tu iní muži?“

„Nie, žiadni.“

„Potom tu teda musím zostať.“

„To si vybavte so svojím hostiteľom. Ja s tým nič nemám.“

„Dúfam, že sa ponaučíte a už nebudete bez rozmyslu chodiť po týchto končinách!“ zvolal Heathcliff príkro od kuchynských dverí. „A čo sa týka nocľahu, nemám priestor pre hostí. Musíte spať s Haretonom alebo s Josephom.“

„Vyspím sa aj tu v kresle,“ odvetil som.

„Nie, nie! Cudzinec je cudzinec, či je bohatý, alebo chu-

dobný. Nedovolím, aby tu zostával, kým spím!“ nástožil ne-spôsobný odlud.

Po tejto urážke môj pohár trpezlivosti pretiekol. Zhnuse-ne som zanadával, prešiel popri ňom na dvor a v chvate na-razil do Earnshawa. V tme som nevedel nájsť východ, blúdil som a popritom som zachytil ďalší „rodinný“ rozhovor.

Najprv sa zdalo, že mladík sa so mnou priatelí.

„Pôjdem s ním po park,“ navrhol.

„Pôjdeš s ním do riti!“ prerušil ho jeho pán alebo kým-koľvek mu bol. „A kto sa postará o kone, hm?“

„Ludský život je predsa dôležitejší ako raz nezaopatrené kone. Nieкто s ním ísť musí,“ zamrmlala pani Heathcliffová milšie, než som čakal.

„Ty tu nerozkazuješ!“ zahriakol ju Hareton. „Ak ti na ňom záleží, mlč.“

„Tak potom ťa hádam bude strašiť ako duch! Dúfam, že Heathcliff nezíska ďalšieho nájomníka a Drozdovo sa rozpadne!“ vyprskla.

„Aha, aha, bosoruje!“ mrmlal Joseph, ktorému som šiel naproti.

Sedel nablízku a dožil kravy pri svetle lampáša. Ten som mu bez obalu vzal. Povedal som, že mu ho ráno pošlem späť, a ponáhlal sa k najbližšej bráne.

„Pane, pane, kradne lampaš!“ volal stavec a šuchtal sa za mnou. „Hej, Tesak! Hej, psisko! Hej, Vlk, chyt', chyt'!“

Odchýlil som bráničku, no zaútočili na mňa dve chlpa-té prišery, zhodili ma na zem a lampáš zhasol. Heathcliffov a Haretonov rehot zabil klinec do rakvy hnevu a poníženia.

Psy sa však, našťastie, iba povystierali, zívali a vrteli chvostom – nechceli ma zožrať zaživa. Napriek tomu zo mňa nezliezli a zostal som na zemi do príchodu ich zlomyseľných